

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Bc. J. M.**, zastoupeného Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 2, Francouzská 30, proti žalované **Univerzitě Palackého v Olomouci**, se sídlem v Olomouci, Křížkovského 8, o přezkoumání rozhodnutí rektora žalované ze dne 2.5.2013 č.j. UPOL-21296/9180-2013, ve věci žádosti o poskytnutí informace,

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 2.5.2013 č.j. UPOL-21296/9180-2013 a rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 3.11.2013 č.j. UPOL-13491/9180-2013 se **zrušují** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalované Univerzita Palackého v Olomouci se **nařizuje**, aby poskytla žalobci informace o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011, poskytnutých jejím vedoucím představitelům (rektor, prorektori, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu) v členění podle plnění daného druhu jednotlivě u každého z uvedených představitelů za každý měsíc roku 2011, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13.200,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Filipa Hajného, advokáta se sídlem v Praze 2, Francouzská 30.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí rektora žalované ze dne 2.5.2013 č.j. UPOL-21296/9180-2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 11.3.2013 č.j. UPOL-13491/9180-2013 ve věci odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

V podané žalobě žalobce vyjádřil nesouhlas s aplikací ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen informační zákon) způsobem, jaký zvolila žalovaná. Označené ustanovení upravuje výjimku z obecného požadavku anonymizace osobních údajů podle ust. § 8a informačního zákona a jak uvádějí soudy ve své judikatuře, ust. § 8b je speciálním ustanovením vůči odpírání osobních údajů podle ust. § 8a stejného zákona a jeho aplikace je tedy přednostní. Na základě uvedeného žalovaná ani rektor žalované nebyli oprávněni posuzovat právo žalobce na informace jinak než podle ust. § 8b informačního zákona. Také argumentace testem proporcionality nemůže obstát, neboť tento test provedl již sám zákonodárce a to právě obsahem ust. § 8b, tj. ustanovením speciálním vůči ustanovení § 8a informačního zákona. Žalobce dále zdůraznil, že žalovaný ve svých závěrech pomíjí, že chráněným základním právem dotčených osob je právo na soukromí obecně, nikoliv specifické právo na soukromí v oblasti majetkových poměrů, i když požadované informace mohou jistým způsobem zasáhnout právo dotčených osob na soukromí, nejedná se o zásah, který byl neospravedlnitelný, neboť se dotýká jen relativně malé části soukromí dotčených osob. Závěrem žalobce uvedl, že veřejnost by měla mít přístup k informacím o tom, za jakou činnost a jak jsou zaměstnanci a jiní pracovníci veřejné správy odměňováni. Informace o náplni činnosti a odměně za ni teprve ve vzájemné souvislosti dovolují každému učinit si názor na efektivitu vynakládaných veřejných prostředků.

Podáním ze dne 10.4.2015 doručeným krajskému soudu dne 14.4.2015 zaslal žalobce krajskému soudu na vědomí rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6.3.2015 č.j. 10 A 37/2013-46, jímž bylo rozhodnuto v obdobné věci o nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že o odvolání rozhodoval rektor vysoké školy. Žalobce proto i v posuzované věci má za to, že napadené rozhodnutí je nicotné.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla nesouhlas s názorem žalobce, že povinný subjekt nesmí provádět tzv. test proporcionality, když má za to, že v případě kolize dvou ústavně zaručených práv musí být test proporcionality proveden vždy.

Dále žalovaná vyjádřila nesouhlas s názorem žalobce, že je chráněno soukromí dotčených osob, nikoliv však specifické právo na soukromí v oblasti majetkových poměrů. Toto tvrzení považuje žalovaná za vnitřně rozporné, když ochrana soukromí je širší pojem než ochrana soukromí v oblasti majetkových poměrů. Žalovaná dále nesouhlasí s tím, že adresným zveřejněním výše mzdy a dalších odměn zasahuje do práva dotčených osob minimálně. Má za to, že se jedná o velice citelný zásah do soukromí dotčené osoby, což vůči ní může v pracovní i osobní rovině vyvolat negativní reakce. Odměna poskytovaná zaměstnancům je paušální nikoli úkolová, a nemá tedy téměř žádnou vypovídací hodnotu o činnosti a náročnosti pracovních úkolů dotčených subjektů. Žalovaná apelovala na vnímání ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí, pod něž je třeba zařadit i právo na ochranu osobních údajů. V tomto kontextu se žalovaná dotázala dotčených osob, zda se zveřejněním své mzdy souhlasí, přičemž reakce všech byla negativní. V důsledku toho žalovaná shledala, že bez souhlasu dotčených subjektů nesmí být údaje o mzdě a dalších odměnách poskytnuty. Podle žalované je žádost žalobce o poskytnutí údajů konkrétních osob ryze účelová a nesleduje kontrolu vynakládání veřejných prostředků, jelikož z veřejně dostupného rozpočtu žalované i z výroční zprávy, kde jsou uvedeny konkrétní počty zaměstnanců, lze naprosto jednoduše zjistit objem veřejných prostředků vynakládaných na mzdy zaměstnanců žalované, jakož i průměrnou mzdu každého jednoho zaměstnance, zaměstnanců rektorátu, fakult apod. Stejně tak je veřejně dostupný katalog prací žalované a vnitřní mzdový předpis, ze kterého lze jednoduše zjistit mzdu každého ze zaměstnanců žalované.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že podáním ze dne 21.11.2012 podal žalobce u žalované žádost o informace podle informačního zákona obsahující požadavek poskytnutí informací ohledně 5 vymezených bodů, přičemž v bodě 5. požadoval žalobce základní osobní údaje podle ust. § 8b odst. 3 informačního zákona o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých vedoucím představitelům vysoké školy (rektor, prorektor, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu); výše plnění daného druhu, nechť je uvedena jednotlivě u každého z představitelů vysoké školy za každý měsíc roku 2011. Žalovaná ve sdělení ze dne 14.12.2012 č.j. PR 697/2012 označeném „Poskytnutí informací“ žalobci k bodu 5. jeho žádosti o informace“ poskytla odkaz na Vnitřní mzdový předpis Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 24.8.2012 s uvedením příslušných webových stránek. Žalobce proti takovému poskytnutí informací ve vztahu k bodu 5. jeho žádosti brojil podáním z 18.12.2012, které bylo postoupeno Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, které podání posoudilo jako stížnost na postup žalované při vyřizování žádosti o informace (§ 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona) a rozhodnutím ze dne 22.2.2013 č.j. MSMT-133/2013-61 přikázalo žalované jako povinnému subjektu, aby žádost žadatele v části týkající se poskytnutí informací o platu, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých rektorovi žalované do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídila. Na základě tohoto rozhodnutí žalovaná

přípisem ze dne 11.3.2013 č.j. UPOL-13749/9180-2013 označeném poskytnutí informací, zaslala žalobci informace o mzdě a odměnách rektora univerzity, které obdržel v roce 2011. Žalovaná v návaznosti na rozhodnutí ministerstva vydala dne 11.3.2013 pod č.j. UPOL-13491/9180-2013 rozhodnutí, jímž ve výroku I. rektor žalované přikázal neprodleně vyřídit žádost žalobce v rozsahu bodu 3. a bodu 5. stran „platu, odměn a jiných podobných finančních plnění z veřejných prostředků rektora UP a ve výroku II. žádost o informace, jíž se žalobce dožaduje poskytnutí základních osobních údajů podle ust. § 8b odst. 3 informačního zákona, a to informací „o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plnění z veřejných prostředků“ prorektorů, kvestora, kancléře, vedoucích zaměstnanců rektorátu UP, vyplacených v roce 2011, byla odmítnuta. V odůvodnění rozhodnutí je argumentováno střetem dvou ústavně zaručených práv a to práva na informace a práva na ochranu soukromí. Dále je zde uvedeno, že rektor žalované oslovil dotčené subjekty, aby se vyjádřily k poskytnutí informace o výši jejich mezd, popřípadě uplatnily argumenty proti zpřístupnění informace a tyto subjekty vyjádřily obavu z možného dopadu zveřejnění informací do soukromého i pracovního života. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované se stejnou argumentací jako v prvostupňovém rozhodnutí. Součástí správního spisu žalované je také e-mailová korespondence žalované s dotčenými osobami, které se k poskytnutí informací ve smyslu ust. § 8b informačního zákona vyjádřily záporně, přičemž vesměs argumentovaly obavami z ohrožení soukromí a bezpečnosti své i osob jim blízkých.

Krajský soud v posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel především ze závěrů, které učinil NSS v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014 č.j. 8As 55/2012-62. V tomto rozhodnutí zaujal NSS zcela principiální stanovisko výkladu ust. § 8b informačního zákona. Ve svých velmi podrobných závěrech k této problematice v zásadní míře vycházel ze závěrů, které byly již obsaženy v dřívějším rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, a to ze dne 1.6.2010 č.j. 5As 64/2008-155 publikovaného ve Sb. NSS pod č. 2109/2010, a to, že *„Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde dovodil, že existuje silný veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné veřejné kontroly. K naplnění tohoto cíle směřuje ve svém § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků), splňuje tudíž test vhodnosti. Stejně tak je splněn test potřeby, neboť není jiného institutu, který by naplnění zmíněného cíle umožňoval. Rozšířený senát prováděl i test poměrování. Konstatoval, že i v případě poskytování veřejných prostředků platí imperativ ochrany soukromí a ochrany před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním osobních údajů podle čl. 10 Listiny a zákona č. 101/2000 Sb., jehož limity jsou definovány v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zdůraznil, že zákonodárce zohlednil specifické postavení příjemců veřejných prostředků, povahu poskytovaných veřejných prostředků, postup správního orgánu při jejich poskytování a dospěl k závěru, že pokud povinný subjekt posuzuje žádost o informace podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, rozhodující je pouze skutečnost, zda se požadovaná informace skutečně týká poskytování veřejných prostředků a zda jejímu sdělení nebrání výluka obsažená v § 8b odst. 2“.* NSS dále v rozsudku sp. zn. 8As 55/2012 posuzoval ust. § 8b informačního zákona ve vztahu k zákonu č. 159/2006 Sb. o střetu zájmu, v platném znění, (dále jen zákon o střetu zájmu) a dospěl k závěru (bod [52] rozsudku NSS), že samotné znění a systematika

informačního zákona nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace nebo zájem na ochranu soukromí toho, o němž je informace poskytována, když úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tou korekcí, že vyloučil některé okruhy informací z režimu poskytování a stanovil omezený věcný rozsah poskytnutých informací v případech, kdy poskytnuty být mají. Po podrobném posouzení ust. § 8b informačního zákona mimo jiné z pohledu ústavní konformity a eurokonformity, jakož i z pohledu testu proporcionality dospěl NSS v označeném rozsudku k závěru, že *„informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zásadně poskytují“*. Dále dospěl k závěru, že *„povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků (§ 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně“*. Uvedený závěr dopadá také na informace dle ust. § 8b odst. 3 informačního zákona, neboť NSS citovaný závěr učinil ve vztahu k ust. § 8b informačního zákona v jeho kompletním znění. Na základě uvedené právní argumentace shledal krajský soud tento žalobní bod důvodným.

Dále se žalovaný zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vznesl ve svém podání ze dne 10.4.2015 a kterou odůvodnil rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6.3.2015 č.j. 10 A 37/2013-46. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 28.5.2015 č.j. 1 As 66/2015-33, v němž NSS vyslovil, že *„...že správní řád nadřízený správní orgán pro rozhodnutí veřejné vysoké školy v samosprávné působnosti nestanoví. Z tohoto důvodu je na místě aplikovat § 20 odst. 5 zákona o poskytování informací, dle kterého nelze-li určit nadřízený orgán dle správního řádu, rozhoduje v odvolacím řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. V čele veřejné vysoké školy stojí podle § 10 odst. 1, zákona o vysokých školách, rektor“*. Je tedy jednoznačné, že odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací vztahujících k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol, a tedy i k otázce mezd zaměstnanců veřejných vysokých škol, je rektor. Napadené rozhodnutí proto nemůže být z důvodů uvedených žalobcem nicotné.

Žalovaná jako veřejná instituce je povinným subjektem k poskytování informací vztahujících se k její působnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona. Na základě již výše uvedeného je jednoznačné, že subjekty povinné podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, poskytují informace o platech svých zaměstnanců, pokud jsou tito zaměstnanci placeni z veřejných prostředků a tedy jsou příjemci veřejných prostředků. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 8As 55/2012 dospěl ve vztahu k okruhu osob, které jsou tímto ustanovením dotčeny, k závěru (bod [108] označeného rozhodnutí NSS), že osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká) mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů, tedy vztahuje se na ně především ust. §

4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, podle něhož správní orgány umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z tohoto dovodil NSS povinnost povinného subjektu informovat tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Poté je na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něj eventuální důsledky pro svůj další postup.

Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalovaná v intencích těchto závěrů NSS postupovala a ve své samosprávní působnosti umožnila dotčeným subjektům realizovat jejich procesní práva. Rovněž z jejich vyjádření vyvodila důsledky pro svůj další postup, když požadované informace neposkytla. Tento její závěr je však v přímém rozporu se závaznou judikaturou NSS tak, jak byla shora citována. Rozhodujícím je závěr, že úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv již vyřešil sám zákonodárce tím, že v ust. § 8b paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků včetně okruhu výjimek, kdy zájem na ochraně soukromí převažuje.

Na základě uvedeného krajského soudu nezbylo, než v intencích závazného právního názoru NSS přistoupit v souladu s ust. § 16 odst. 4 věty druhé informačního zákona k oprávnění nařídit žalované požadované informace poskytnout (výrok II. tohoto rozsudku), když neshledal existenci důvodů pro odmítnutí žádosti.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí prvostupňové ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně výrokem II. tohoto rozsudku nařídil žalované požadované informace poskytnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby á 3.100,- Kč a 3x režijní paušál á 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, v platném znění). Náhrada nákladů za právní zastoupení činí 10.200,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 13.200,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. července 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu